

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra OM RELIGIONS-FRIHED

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 117.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig05val-shoot-idm140040108677936/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Om Religions-Frihed III

gede den Kunde, Cancelliet ei kunde løse, ved, mod mit Ønske, men til mit Bødeste, at kalde mig til Kjøbstæd-Præst i Sølland, og ved, Aaret efter, paa min indstændige Bøn, men, som det synes, til min borgerlige Undergang, at tilbagekalde mig, som Capellan ved Vor Frelzers Kirke i Frue Provsti.

Voveligt¹ var det vist nok af mig, hvem Stifts-Provst Clausen, ved Balles Lig-Begjængelse, ei engang paa Provst Gutfelds Overtalelse, og et rimeligt Ønske, som ikke var mit, vilde laane en Prædike-Stol, han dog selv kun havde til Laans, og ei ved denne Leilighed vilde benytte, ja, mig, hvem Stifts-Provsten vist optog den Dristighed meget ilde, som Biskoppen offentlig hødrede, den Dristighed, at jeg, en ordineret Mand af Balles Tro og Balles nærmeste Kreds, ved Kisten talde et Par beskædne Ord om den faldne Høvding i Israel; voveligt var det vist nok af mig, saa haardtakket at eftertrægte en Prædike-Stol i Hoved-Staden, at jeg end ikke skyede Frue Provsti; men naar der skal føres Krig, har jeg altid meent, der maa Haardt inød Haardt, hvis Lige-Vægten skal vindes af Hvad der har tabt den. At ogsaa jeg havde Noget af den Tro paa egne Prædikeneres miraculeuse Virkninger, som det i vore Dage var Synd at misunde de unge Præster, da den sjelden bliver gammel, med mindre man spærrer dem Kirken, hvorfor skulde jeg nægte det, om det end var min Skik at lægge Dølgemaal paa mine egne Svagheder, som jeg kun alt for meget har blottet; men dog var det jo ganske i sin præstelige² Orden, at jeg vilde netop ind i den Kirke, man blot af Caprice lukkede for mig, og at jeg vilde gjen-gjælde dem deres Opmærksomhed, der fordum i Hundrede-Tal mødte mig ved Frederiksberg, da det var det nærmeste, jeg kirke-elig³ kunde komme Hoved-Staden i. Ja, selv i sin mest prosaiske borgerlige Orden var det, at en Skribent, som var Præst, og hvis Tilhørere hverken Provst eller Bisp burde kalde Pøbel, om saa end ei deriblandt havde været Mænd, de maatte bukke for, at han ei vilde eller kunde skye Hoved-Stadens Kirke, foroi han mishagede Stifts-Provsten, uden dog at have nogensinde personlig forlørnet ham, men vel personlig troet fast paa hans Aabenhjertighed, og gjort ham skjulte Tjenester, han skulde andres over!

Saa stod jeg da, fra 1822, som Præst i Hoved-Staden, og havde da endelig, men vel at mærke, kun ved Majestetens besynderlige Naade, ved en Udholdenhed, det var Synd at fordre af alle

¹ Opr. Førvovent. ² Opr. sproetiske. ³ Opr. som Prædifikant.